

Posudek oponenta bakalářské práce – teoretická část

Jméno a příjmení studenta	Anna Kmeťová		
Studijní program	Výtvarná umění		
Obor/ateliér	Multimédia a design/Reklamní fotografie		
Forma studia	prezenční	Akad. rok	2017/2018
Název práce	Fotograf Eduard Ingriš		
Oponent práce	doc. MgA. Jaroslav Prokop		

Hudebník dirigent, filmař a v neposlední řadě fotograf, ale také dobrodruh a milovník žen Eduard Ingriš není v českém prostoru příliš známý. Jako emigrant, hudebník skládající „buržoazně pokleslé skladby“ za první republiky, měl být v době komunistického režimu zapomenut. Téměř všichni, kdo byli někdy u táboráku, znají nejméně jednu skladbu, píseň, které byl autorem – *Teskně hučí Niagara*.

Anna Kmeťová se ve své teoretické části bakalářské práce této nepřehlédnutelní osobnosti věnuje. Název práce naznačuje, že se chce věnovat především jeho fotografické tvorbě. Při přípravě práce a během její realizace se, jak sama píše, opírala o informace Dr. Petra Novotného, Ing. Otty Horského, a Dr. Magdaleny Preiningerové, vedoucí archívu H+Z Muzea Jihovýchodní Moravy ve Zlíně, kde je mimo jiné uložený celý objemný archív Eduarda Ingríše.

Při pročítání textu bakalářské práce jsem byl poměrně zklamán. Samozřejmě součástí, řekněme úvodem takového textu, je stručný životopis, tady ale autorka podlehla bohatosti Ingríšova života, všech jeho peripetií a dobrodružství, že poněkud opomněla hlavní téma práce a to Ingriš – fotograf. Tak se dozvídáme, že „během cest intenzivně fotografoval jednak krajinu, ale také portréty...“. Běh Ingríšova života je popisován poněkud chaoticky tak, že se v něm čtenář ztrácí, ztrácí souvislosti, posloupnost. Dopouští se i několika nepřesností. Např. zmínka o „Nemuzikantské chatě“ ve Svatojánských proudech naznačuje, že si ji pořídil až v době okupace, ale on ji vlastnil již v 30. letech, což se z textu nedovídáme. Ingriš odjíždí do Jižní Ameriky a dostává nabídku, stát se dirigentem orchestru v Buenos Aires, když dorazí do Brazílie, do Rio de Janeira, dozvídá se, že byl v ČSR únorový převrat a tak nedostal, jako příslušník komunistické země, vízum do Argentiny. Neplatné je ze stejného důvodu i brazilské vízum. Zpět do komunisty ovládaného Československa nemůže z finančních důvodů a ani nechce. Rozhoduje se k cestě do Peru, proti proudu Amazonky. Autorka se vůbec nezmiňuje o důležité skutečnosti, že v Limě, hlavním městě Peru se potkává s kolonií Čechů, pracovníků Baťova koncernu, kteří mu významně pomohou v prvopočátku jeho tamějšího asi 15letého pobytu. Zkreslená je informace o návštěvě ostrova Las Chincas s inženýry Hanzelkou a Zikmundem. Ingriš, díky svým vazbám v Peru zajistil H+Z návštěvu tohoto ostrova, který je chráněným územím, významným hnízdištěm ptáků.

V kapitole nejrozsáhlejší, s názvem Fotografické cesty se autorka věnuje několika větami jeho fotografické činnosti, omezuje se však mimo jiné pouze na konstatování, že „...věrným fotoaparátom sa stáva Roleiflex, fotografuje na čiernobiely film a stredný formát. V 40 rokoch navštíví Slovensko, kde veľmi citlivo pristupuje ku krajine a zachytáva ju v celej kráse...“. Tento text je však doprovázen více méně banálními fotografiemi Prahy, Paříže. Poměrně

velká část textu v této kapitole se věnuje jeho fotografiím pořízeným na lodi do Jižní Ameriky. Na několika řádcích pak fotografování v Riu de Janeiru. V pokračování kapitoly se spíše věnuje jeho příhodami na cestách, včetně dobrodružného splavení řeky Huallagy apod., proložený množstvím citací z dopisů rodině nebo deníku. Jinde autorka konstatuje, že je často sám objektem, hlavní postavou fotografie. Žádný hlubší rozbor fotografické tvorby.

V Závěru práce autorka konstatuje, že v jeho tvorbě „...vidíme sérii portrétů, skupinových portrétů, architekturu, reklamné fotografie, zátišia a jiné žánre“. Hlubší analýzu jednotlivých žánrů ani fotografií opět postrádám.

Fotografie, resp. jejich reprodukce, které publikaci provázejí, neoplývají valnou technickou kvalitou, ani speciálním výběrem, kde by se odkrývala vizuální kvalita fotografií, hlavní témata, žánry, kterými se zabýval. Soubor uvedených fotografií neobsahuje téměř žádné snímky z jeho pobytu v Peru, úžasné fotografie krajiny Kordiller, Amazonských pralesů nebo z pacifických ostrovů. Popisky k většině uvedených fotografií často neinformují o jejím obsahu, většinou nesou název Fond E. Ingridě a archivní číslo. Na konci práce se dozvídáme, že vyhrává mezinárodní soutěže a publikuje v časopisech.

V textu je několik nadbytečných, od podstaty obsahu práce odvádějících odboček, mimo jiné např. zmínka o Mirkovi Wagnerovi a Zenith filmu a jeho úlohy za okupace a po válce.

V průběhu textu se znovu a znovu projevuje autorčina fascinace Ingridovou životní dráhou, jeho různými peripetiemi.

Text je bohatě proložen citacemi z jeho dopisů sestře Melánii a také jeho deníku. Citace vůbec zabírají poměrně velkou část práce.

Pozitivní je doplněk o historii převozu Ingridova archívu z USA do České republiky a významné úloze ing. Miroslava Zikmunda na této akci. Dále o Ingridově posmrtném ocenění jak v Peru, tak v ČR.

Na konci své práce autorka konstatuje, že by si jeho fotografické dílo zasloužilo větší pozornost. S tím nelze než hluboce souhlasit, ale ani tato práce jeho fotografiím bohužel příliš pozornosti nevěnuje.

Škoda, že Anna Kmeťová zřejmě svoji práci příliš nekonzultovala.

Seznam literatury obsahuje pouze knihu „Plavby sebevrahů“ a film Petra Horkého.

Škoda, že neobjevila několik poměrně podrobných životopisů a dalších článků věnovaných Ingridovi na webu, případně rozsáhlou diplomovou práci Radovana Kodery z ITF v Opavě z roku 2014.

Škoda, že nevyužila lépe skutečnost, že archív H+Z Muzea jihovýchodní Moravy, kde je uložen i Ingridův archív, je ve Zlíně a jistě by poskytl množství obrazového materiálu, obdobně jako zřejmě poskytl panu Koderovi pro jeho diplomovou práci, včetně množství reprodukcí různých dokumentů.

Závěrem bych se měl zmínit o množství překlepů a nedostatků v přepisu českých textů zřejmě na slovenské klávesnici, nepřesnostech v uvádění místní jmen (např. hned z počátku textu městečko, ve kterém tráví Ingrid rané dětství chybně uváděné jako Lobenda, se jmenuje Lobendava) a další drobnější nedostatky. Svědectví o nedostatku času na konečnou kontrolu textu?

Jsem na rozpacích, jak tuto práci ohodnotit. Je mi líto, že práce o tak zajímavém člověku a jeho bohaté fotografické tvorbě v tomto textu nacházím tak málo. Je mi to líto zvláště, když jsem měl tu čest připravovat jednu z prvních výstav jeho fotografického díla v Národním muzeu fotografie v Jindřichově Hradci a vím, jak bohatý je jeho cca 40ti tisícový archív dokonale popsaných negativů, plný velmi kvalitních a často unikátních fotografií.

Nicméně přes uvedené nedostatky navrhuji

Návrh klasifikaceE - dostatečně.....

V(e)Praze.....dne4. 6. 2018.....

.....
podpis oponenta práce
doc. MgA. Jaroslav Prokop

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------

* nehodící se škrtněte